

— Ехъ, каза момата озадачена. Всичкото тука на свѣтътъ е възможно да стане.

— И вы тука! повтори каведжіята дълбоко нажаленъ, дѣто ще си каже не сте както мислехъ отъ опѣзи които ходятъ въ сѣнѣтъ си.

— Не ти разбирамъ що искашь да кажешъ.

— Не разбирашь ли?! но какъ става това че ти виждамъ азъ тука дѣто не си надѣхъ и не трѣбаше.

— Какво да ся прави! Таквызъ сж работытѣ на този пустый свѣтъ.

Между това Гласко ты слунаше като ся заприказвахъ, като чловѣкъ прѣхласнятъ. Но додѣ разпѣнятъ тѣ нѣколко думы, той зе нагъ да выга:

— Бре, майж ми, бре! Дѣ ъ скрыхте кучкхтх? Дѣ? Ще ся пукнх бре! Дѣ ъ немж; дѣ ъ?

И като ся спуснахъ искочи на вынъ изъ вратата и не ся видѣ, когато нафеджіята бѣше промѣнилъ гласъ и земъ бѣ да гади момхтх.

— И не ти ли е миль баща ти? Ты, ты момичето на Г-на Поликарпа, да дойдешъ тука въ туй мръсно заведение! и не тя бѣ срамъ? но я ми кажи ты мене, кой тя доведе тука?

— Тебе що ти трѣба?

— Ще ми кажешъ! Или азъ ще го намѣрж самъ! Разбира ся тука вхтрѣ да го имашъ скрытъ!

— Да не си ся помѣстилъ отъ мѣстото си?

— Е, кажи ми поне името му!

— Що ти трѣба тебе, былъ кой былъ.

— Що ми трѣба ли? Я ъ чувай ты немж, що ми трѣбало? Момиче, за което азъ мисляхъ, да е най-честното, да го води тука нощж чуждъ нѣкой си.

— Я си върви ты по работхтх!

— А! да си идж по работхтх! Не, Уранію, не; първомъ ще видж кой е вхтрѣ.